

[Fuglsang]

hvert tilfælde ikke kan kaldes alternativ til noget som helst? Det eneste, vi fik at vide, var faktisk, at man vidste intet, ud over at danske fiskere i hvert tilfælde kom til at betale deres pris for EFs løsninger. Ja men er det ikke rigtigt, at når man skal vurdere EF-politikens virkninger, må man bl. a. gøre det område for område og se, hvordan den konkret virker på disse?

Med hensyn til landbruget er der udtrykt meget stor glæde og næsten taknemlighed over de milliarder, som dansk landbrug modtager i tilskud. Men hvis man går lidt længere, er det så egentlig den slags tilskud, som skal tegne dansk landbrugs fremtid, fremtiden for de unge, der rykker frem? Var det ikke noget helt andet, man stillede i udsigt i Romtraktaten, noget med en stabil produktion, en stabil afsætning til priser, som både sikrede producenterne en rimelig indkomst og forbrugerne fødevarer til rimelige priser? Vi har faktisk ikke fået nogen af delene.

Med hensyn til landbrugspriserne, som man var ret så glad over, synes jeg, at Kommissionens sidste forslag er ret så illustrerende, nemlig forslaget om en almen forhøjelse på 2-2½ pct., hvilket jo med rette understreges fra landbrugsorganisationernes side kun dækker halvdelen af de faktiske omkostninger, som EF-landbrugerne får. Derfor ser man også, at ikke alene EF-landbrugsorganisationerne i almindelighed, men også de danske protesterer voldsomt mod dette forslag.

Når der tales i andre forbindelser om, hvorvidt der findes nationale støtteordninger, har man da ikke, ikke mindst fra dansk landbrugerside, peget på, at også dansk landbrug er udsat for en ganske alvorlig konkurrenceforvriddning netop på grund af nationale støtteordninger i andre fællesmarkedslande, ikke mindst i Vesttyskland?

Overhovedet kan jeg ikke lade være med, både når jeg hører en del af talerne, og også når jeg hører en del af vores landbrugsledere først kritisere fællesmarkedet og derefter udtrykke stor glæde over, at det overhovedet eksisterer, at tænke på den gamle sang: »Her går det godt, fru kammerherreinde, her går det godt«. For i virkeligheden går det slet ikke så godt, som man forsøger at bilde befolkningen ind.

Hvis man ser på en så talrig gruppe som de danske arbejdere, så kan resultatet aflæses

fra 1977: gennemsnitlig 160.000 arbejdsløse og udsigt til, at dette tal vil stige betragteligt i det år, vi er gået ind i. Man forklarer det i almindelighed med, at det er ting, som er kommet udefra, det gælder arbejdsløsheden, det gælder krisen i almindelighed. Nå ja, udefra. Er det ikke i høj grad fællesmarkedet og de betingelser, som man har underkastet sig dér? For uden at fralægge os selv ansvaret for, at vi har en betydelig arbejdsløshed, er det da rigtigt, at det er noget, der har ramt samtlige fællesmarkedslande. 900.000 i Vesttyskland, 1,2 mill. i Frankrig, 1,6 mill. i Italien, 1,6 mill. i Storbritannien, og af disse millioner er en meget, meget stor procentdel ganske unge mennesker.

Der er talt her om stålområdet og udviklingen dér, og hvad det kan betyde for den danske stålindustri. Men giver ikke netop udviklingen på stålområdet et andet billede af fællesmarkedet, som ikke så forfærdelig meget drages ind i debatten, nemlig fællesmarkedet som et flersidet instrument, som altid virker i de stærkeste magters interesse, det være sig økonomisk eller nationalt, og som ikke mindst virker som et fælles magtinstrument over for omverdenen? Det er jo det, at man kan aflæse, hvordan det optræder som et instrument næsten i en handelskrig, først og fremmest over for de to andre centre, USA og Japan, men også over for andre konkurrenter, hvilket bl. a. kommer til udtryk på stålområdet. Men samtidig – og det er dér, vores egen stålindustri kommer ind i billedet – et instrument for de store lande og disses koncerner over for andre medlemslande.

For at tage stålet – og vi kan i den forbindelse også tage kulområdet med – så ved vi, at hele egne i Frankrig og Belgien lægges øde, fordi denne koncentration gør, at stålværker lægges øde og kulgruber stopper. Det er netop det, der standser dansk stålindustri. Det, som vi kritiserer, er selve fællesmarkedet, og hele dets politik viser, at det er ikke et stort Europa, men det er de store koncerners Europa. Den politik, de fører indad og udad, er i deres interesse. Det er de små lande, og det er de små mennesker i de enkelte lande, som kommer til at betale prisen.

Niels Helveg Petersen (RV):